

РЕШЕНИЕ

№ 6925

гр. София, 04.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 12.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

като разгледа дело номер **561** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22002216002276-091-001/12.09.2016 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП - С., потвърден с решение № 2092 от 30.11.2016 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - [населено място], относно начислен на основание чл. 86, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 25, ал. 2 от ЗДДС данък в размер на 148 564,50 лв. и лихви за забава в размер на 41 810,34 лв.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт поради неправилно приложение на материалния закон и липса на обективна преценка на събраните доказателства. Визира допуснати в хода на ревизията съществени процесуални нарушения. Претендира съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт. Претендира разноски, за което представя списък.

Ответникът Директор на ДОДОП - [населено място] оспорва жалбата. Подробни аргументи излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22002216002276-020-001/04.04.2016 г., връчена на 11.04.2016 г., изменена със ЗИЗВР № Р-22002216002276-020-002/09.06.2016 г., издадени от В. А. В. /упълномощена съгласно Заповед № РД-01-822/23.06.2015 г./, на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията за данък върху добавената стойност за данъчни периоди от 01.09.2013 г. до 31.12.2013 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22002216002276-092-001/26.07.2016 г., срещу който е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК. Същото е преценено като неоснователно в мотивите на РА. Ревизията приключва с Ревизионен акт /РА/ № Р-22002216002276-091-001/12.09.2016 г., издаден от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., орган възложил ревизията и А. Г. Ч. - Д., на длъжност главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията. През процесиите периоди, [фирма] е извършвало търговия на едро с химически продукти. Дейността е осъществявана от наети складове в [населено място], НПЗ Искър - юг, [улица](ж. к. „Д. 2“, бивш ДК-3 до ТЕЦ - Изток) и в [населено място] - 2224, област С. - бивш стопански двор.

С РА са установени допълнително задължения в размер на 190 374,84 лв., от които: главница - 148 564,50 лв., вследствие начислен ДДС, на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2, във връзка с чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, относно декларирани ВОД по фактури, с получател „MSP CONSULTING L.“ - К. с VIN №СУ10317965С и приети за целите на ревизията като доставки извършени на територията на страната и лихви за забава в размер на 41 810,34 лв.

Оспореният РА е връчен на представител на жалбоподателя на 14.09.2016 г. и оспорен по административен ред в срока по чл.152, ал.1 ДОПК с жалба вх.№ 53-03-1748/27.09.2016 г. по регистъра на ТД на НАП - С.. В срока по чл.155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК, решаващият орган е постановил решение № 2092 от 30.11.2016 г., с което РА е потвърден изцяло.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решение № 2092 от 30.11.2016 г. е връчено на жалбоподателя на 15.12.2016 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена на 23.12.2016 г., в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт и при изпълнение на процесуалните предпоставки по чл.156, ал.1-3 ДОПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При служебната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК орган по приходите, при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Материалната законосъобразност на изводите на ревизиращите органи съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол, доколкото спорът между страните е изцяло материалноправен – относно наличието на основание по чл. 86, ал. 1 и 2 във вр. с чл.

25, ал. 2 от ЗДДС за начисляване на ДДС за деклариращи от лицето ВОД.

Компетентността на органа, възложил ревизията, произтича от раздел I, т.4 от представена от ответника Заповед № РД-01-822 от 23.06.2015 г., с която директорът на ТД на НАП С. е възложил на В. А. В., в качеството ѝ на началник сектор „Ревизии“, отдел „Ревизии“, Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С., функциите на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 и чл.119, ал.2 ДОПК.

Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, РД и РА, се установява от представените от ответника удостоверения на л. 290 - 302 от делото. Същите съдържат изрично отбелязване за притежаван квалифициран електронен подпис, както следва: от В. А. В. в периода от 10.03.2016 г. до 10.03.2017 г., от Е. Х. Б. за периода от 25.08.2015 г. до 24.08.2016 г. и от А. Г. Ч. в периода от 02.02.2016 г. до 01.02.2017 г., поради което следва да се приеме, че документите са подписани с валидни електронни подписи. Доказателствата не са оспорени от противната страна, вкл. по реда на чл.184 ГПК.

Вътреобщностно придобиване на стока е осъществено, респ. освобождаването на ВОД е приложимо, само когато правото да се разпорежда със стоката като собственик е прехвърлено на получателя и доставчикът докаже, че стоката е изпратена или превозена в друга държава-членка и че вследствие на това изпращане или превозване, стоката е напуснала физически територията на държавата-членка (т. 26 от решение от 27.09.2007 г. по дело С-409/04 Т. и т.24 от решение от 09.10.2014 г. по дело С-492/13 [фирма]).

При липсата на конкретна разпоредба в Директива 2006/112/ЕО относно доказателствата, които следва да представят данъчнозадължените лица (ДЗЛ), за да се ползват от освобождаването от ДДС, задълженията в областта на доказването се определят от националното право. Документите, удостоверяващи извършването на ВОД, са уредени в разпоредбата на чл.45 ППЗДДС: 1. документ за доставката и 2. документи, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка. С оглед твърденията за извършване на транспорта за сметка на получателя относима е хипотезата по чл.45, ал.2, т.4“ ППЗДДС (редакция към 2014 г. и 2015 г.) - транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на друга държава членка - в случаите, когато транспортът е извършен от получателя или от трето лице за сметка на получателя; в писменото потвърждение се посочват дата и място на получаване, вид и количество на стоката, вид, марка и регистрационен номер на превозното средство, с което е извършен транспортът, име на лицето, предало стоките.

Не е спорно, че жалбоподателят не е представил потвърждения, съдържащи данните по чл.45, ал.2, б.а“ ППЗДДС. Представените писмени потвърждения за получаване на стоките подлежат на проверка и съвкупна преценка, ведно с останалите търговски и счетоводни документи във връзка с доставките. В конкретния случай, те не съдържат задължителната информация за имената на лицето, предало стоките, съгласно чл. 45, т. 2, б. „а“ от ППЗДДС. В тази връзка така представените потвърждения не следва да бъдат кредитирани.

Другият документ, който може да докаже наличието на второто условие за признаване на ВОД, а именно реалното транспортиране на стоката от Република България до друга държава членка на ЕС, е съответната международна товарителница (ЧМР). Посочените ЧМР се ползват от материална доказателствена сила съгласно чл. 9 от

Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз (CMR Конвенцията) - товарителницата удостоверява, до доказване на противното, условията на договора и получаването на стоката от превозвача. Посочената материална доказателствена сила не се изключва от факта, че в самата товарителница има непълноти, тъй като в чл. 4 от Конвенцията изрично е посочено, че непопълването или непълното попълване на отделни клетки от товарителницата не я засяга. CMR Конвенцията урежда по единен начин условията на договора за международен автомобилен превоз на стоки по отношение на използваните документи за този транспорт и отговорността на превозвача, т.е. урежда търговските отношения между тях. За данъчни цели обаче следва да се държи сметка за повишените изисквания в нормата на чл.45 ППЗДДС относно доказването на международния превоз като реално движение на стоки с наличие на категорични данни, че стоката е изпратена или превозена в друга държава-членка на ЕС и че вследствие на това изпращане или превозване, тя е напуснала физически територията на държавата-членка (в случая България). Смисълът на разпоредбата на чл. 45, ал. 2 от ППЗДДС за изискване за транспортен документ, означава в него да са налице всички реквизити, но не формално, а от тях да се доказва изпращането, респ. получаването на стоката, през граница. Ето защо, макар липсата на някой от реквизитите в CMR товарителницата да не се отразява на действителността на договора по смисъла на чл.4 от Конвенцията, то в настоящия казус следва да се държи сметка за характера ѝ на частен документ, без обвързваща съда доказателствена сила, който следва да бъде преценен съвкупно с всички други събрани по делото доказателства. За целите на настоящия спор, когато липсата на определени реквизити не позволява да се установи точното място на получаване на стоките или да се индивидуализира получателят, не може да се приеме, че транспортните документи удостоверяват по несъмнен начин, че стоките са получени на територията на друга държава членка.

В представените от жалбоподателя фактури, инвойси, международни товарителници с вписан превозвач [фирма] и [фирма] и потвърждения, липсват имената на лицето, предало стоките. Потвържденията съдържат печат на „MSP CONSULTING“ L. и подпис на Б. Ш. или М. Т..

В представените ЧМР към процесите фактури не се вижда положен подпис на превозвача, като място на разтоварване е посочено Греесе, а в кл. 24 е поставен печат на „MSP CONSULTING“ L., ръкописно е посочено Т. /без да е отбелязан точния адрес на получаване на стоките/, дата и подпис на неизвестно лице. Не са представени договор, заявки или друга търговска кореспонденция, в т.ч. и от електронна поща.

Като доказателство за извършен ВОД, Б. С. Ш. управител на „MSP CONSULTING“ L. е представил документи, поискани във връзка с извършената П. на [фирма] - инвойс фактури; ЧМР-та; потвърждения за получаване на стоката по фактурираните доставки от [фирма], но отново не са представени договори, анекси и кореспонденция съпътстваща спорните доставки.

Тук е мястото да се посочи, че в никой от представените документи (ЧМР и инвойс фактури) няма отбелязване за това как е уговорена доставката между страните по сделките, включително начина на транспортиране на стоките, доколкото същото има изключително значение относно прехвърляне на собствеността, съответно рисковете от евентуално погиване на този вид родовоопределени вещи. Съгласно чл.12, т.1 и т.2 от CMR Конвенцията изпращачът има право да се разпорежда със стоката, включително да поиска от превозвача спиране на превоза, промяна на предвиденото

място за доставяне или доставяне на стоката на получател, различен от посочения в товарителницата. Това право се погасява, когато вторият екземпляр от товарителницата бъде предаден на получателя или когато получателят упражни правото си, предвидено в чл. 13, параграф 1 (да му бъде предаден втория екземпляр от товарителницата). Никъде в съдържанието на посочените документи (няма представени договори, протоколи за предаване и прочие) не се съдържа указание за вида на франкировката. Съобразно общото разпределение на доказателствената тежест по чл.154, ал.1 ДОПК, ревизираното дружество следва да докаже наличието на транспортните документи по чл. 45, т. 2, б. "а" от ППЗДДС, независимо от твърденията му, че транспортът на стоките е бил за сметка на получателите.

Представените ЧМР по своята същност представляват частни документи и като такива следва да отговарят на изискванията за действителност на частните документи и тяхната доказателствена сила следва да бъде преценявана съобразно правилата, установени в ГПК. Частният документ материализира изявления на лице, което не принадлежи на орган на държавна власт при изпълнението на възложена му държавна функция. В този смисъл процесите ЧМР следва да бъдат преценявани, с оглед всички останали доказателства, събрани в хода на административното и съдебното производство, още повече, че с тях ревизираното лице удостоверява изгодни за себе си факти. Не са представени никакви други доказателства - пътни листа, заповеди за командировки на водачите на автомобилите, тахошайби, фактури за закупени гориво и пр.

Представените международни товарителници и писмени потвърждения правилно не са кредитирани от органите по приходите, като при преценката им са взети предвид и получените отговори от извършения обмен на информация с данъчната администрация на К..

Изводите, обективирани в РА не се оборват и от заключенията на вещото лице по назначените съдебно - счетоводна и допълнителна експертизи. От тях става ясно само, че дружествата превозвачи са разполагали с кадрова и ресурсна обезпеченост, което не спорно по делото. От основното заключение е видно, че предвид липсата на счетоводни данни от отчетност на [фирма] и [фирма], не може да се установят по кои фактури за извършени превози и какви счетоводни записвания са взети, в т.ч. по осчетоводяването на приходи от услуги.

По безспорен начин е доказано, че нито един от двата документа - ЧМР и потвърждение са годни и достоверни доказателства, поради което не са налице въпросните ВОД. Представените от ревизирано лице - потвърждения и ЧМР са непълни - както относно авторството, така и относно съдържанието. Следва извода, че всички представени документи от [фирма] към „MSP CONSULTING L.“ очевидно са съставени с цел симулация на вътреобщностни доставки и незаконосъобразно прилагане на нулева данъчна ставка.

Основателно органите по приходите са направили извода, че спорните стоки (меганол и разтворители - опасен товар клас 3) са продадени и са били предмет на доставки на територията на страната и неоснователно жалбоподателят е приложил нулева ставка, тъй като доставките не представляват ВОД, а са облагаеми на територията на страната, за които се дължи ДДС на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС.

Доколкото жалбоподателят не е доказал вътреобщностния характер на спорните доставки, органите по приходите правилно са заключили, че се касае за сделки с място на изпълнение на територията на страната, облагаеми с 20 % ставка на данъка,

съгласно разпоредбата на чл. 12, ал. 1 от ЗДДС.

В приложенията към преписката инвойси /непреведени/ към процесите фактури /и в потвържденията на доставките/ като условие на доставката /conditions of delivery/ е вписано - EXW S., B.. Това, съгласно приложимите условия на доставките И. означава, EXW (Ex W.) - франко завода (уговорено място). Терминът „франко завода” означава, че продавачът е изпълнил задължението си по доставката, когато той е предоставил стоките в разпореждане на купувача в своето предприятие или друго уговорено място (т.е. в завод, фабрика, склад и др.). Не е извършено митническото изчистване за износ и не е задължен за натоварването им на превозно средство. Терминът предполага минимум задължения за продавача.

Според Международните правила за тълкуване на търговските термини И., при условия на доставка EXW /"Ex W."/, задълженията на продавача са:

1. Да подготви стока по вид, количество, качество и подготовка, съгласно договореното, заедно с предвидените в договора доказателства за съответствие и да издаде търговска фактура;
2. Да осигури за своя сметка такава опаковка на стоката, която е необходима за сигурния ѝ превоз;
3. Да поеме разходите за евентуална проверка, налагаща се с цел предоставянето на стоката на разположение на купувача (проверка на качеството, преброяване, претегляне и др.)
4. В договорения срок да предостави стоката на уговореното място.

Купувачът следва да поеме всички разходи и рискове във връзка с превозването на стоките от предприятието на продавача до местоназначението им. Купувачът, при този вид условия на доставка, има две основни задължения към продавача:

1. Да приеме доставката веднага след като стоката му е поставена на разположение в съответствие с изискванията на договора и
2. Да заплати договорената цена.

При тези условия собствеността върху стоките се прехвърля от продавача върху купувача в момента на получаването им от купувача на договореното място или в момента на предаването им на превозвача. От този момент всички рискове, в т.ч. по транспортирането на стоката, преминават върху купувача. **При сделки при тези условия, чуждестранният купувач всъщност е поставен в положението на купувач от местния пазар, и че задълженията на продавача към него не се различават съществено от задълженията, които има към клиентите при вътрешните продажби.** Единственото, което е от значение за отличаване на ВОД при условията на доставка EXW от доставките, които се осъществяват на територията на страната, е наличието на договор, с който купувачът поема задължение за транспортиране на стоките от територията на страната до територията на друга държава-членка, както и наличието на доказателства, че това задължение е изпълнено.

В тази връзка съдът кредитира приетите по делото основна

съдебно-счетоводна експертиза (ССЧЕ) от 18.09.2017 г. и допълнителна такава от 14.11.2017 г., като компетентно изготвени и неоспорени от страните. Вещото лице е посочило, за процесния период м.09 - м.12.2013 г., по делото не се съдържат извлечения от счетоводни регистри (сметки), оборотни ведомости и др. счетоводни данни от отчетност на [фирма] и [фирма], от които да се установят по кои фактури за извършени превози и какви счетоводни записвания са взети, в т.ч. по осчетоводяването на приходи от услуги. Видимо от ГФО (ОПР), приложен към ГДД по чл. 92 от ЗКПО, [фирма] е отчетло приходи от продажби на услуги в размер на 207 000 лв. за 2013 г. В Дневника за продажбите, респ. в СД за ДДС на «Сим Транс» ЕО ОД за процесния м.12.2013 г., са отразени четири фактури за транспортни услуги (превози), издадени на клиент „MSP CONSULTING L.“. Не се установяват фактури за транспортни услуги с клиент "П. (БГ)".

В официалните документи на кипърската данъчна администрация, също няма информация за действително придобиване на спорните стоки по претендираните от жалбоподателя за извършени ВОД. Основателно органите по приходите са приели, че не е доказано транспортирането на стоките до Гърция или К., т.е. не е доказано те да са напуснали територията на РБългария.

Както е постановил в т. 41 на решение от 7 декември 2010 година по дело С-285/09 Съдът на Европейския Съюз, освобождаването на вътреобщностната доставка става приложимо само когато правото на разпореждане като собственик със стоката е прехвърлено на получателя на доставката и доставчикът докаже, че тази стока е изпратена или транспортирана до друга държава-членка и че вследствие на това изпращане или транспортиране стоката е напуснала физически територията на държавата-членка на доставчика.

Жалбоподателят не е проявил дължимата грижа на добър търговец по чл.302 от Търговския закон да се снабди с документите (тази част от международната товарителница), които доказват реално осъществен международен превоз към друга държава-членка на ЕС. Грижата на добър търговец задължава жалбоподателя да проучи чуждестранния клиент, неговата репутация и платежоспособност, като вземе всички разумни и необходими мерки да се увери, че осъществяваната от него сделка не го води до участие в данъчна измама. В решение по дело С-409/04 Т. СЕС е достигнал до идентичен извод, тълкувайки термина „изпратени“, а именно, че отговорност и задължение на доставчика е да се убеди, че стоките са напуснали физически страната. В случая не може да се приеме, че ревизираното дружество е предприело всички разумни мерки в

рамките на своите възможности да се увери в добросъвестността на получателите по спорните фактури, вкл. за избягване на собственото си участие в измама. Съгласно решенията на СЕС, добрият търговец би могъл, според обстоятелствата, да проучи своя контрагент, за да се увери в неговата надеждност. Предвид начина на документиране на процесните доставки – при пълна липса на търговска документация, потвърдена в хода на съдебното производство посредством ССЕ, е дължим извод, че жалбоподателят, като страна по спорните доставки не се е проучил контрагентите си и не притежава доказателства за реално изпращане на стоката. Горното навежда на извод единствено за документално оформление на правоотношенията, което от своя страна е указание, че чрез съставянето на документи, на които не съответстват реални правоотношения, жалбоподателят цели получаване на данъчно предимство, което изключва неговата добросъвестност.

По тези съображения се потвърждава тезата на приходните органи за липса на превозни документи по смисъла на чл.45, т.2, б.“а“ ППЗДДС.

Събраните по делото доказателства, обсъдени съвкупно с обстоятелствата, установени в хода на ревизията, навеждат на категоричен и несъмнен извод за липса на реално осъществени ВОД-е по спорните фактури.

Не са налице доказателства за транспортиране на процесните стоки до Гърция от шофьорите на [фирма] - И. Д. Б., Г. И. П., И. А. К. и К. Й. Р., още повече, че не са обвързани конкретните превози, описани в ЧМР с шофьорите/лицата, които са ги извършили.

Във връзка с претендираните за извършени транспортни услуги от [фирма] /22.11.2013 г. и 26.12.2013 г./ и по-конкретно от Д. В. Д. - шофьор и въпреки неговото потвърждение за извършените услуги, настоящата инстанция не може да кредитира същите предвид това, че соченото за извършител на услугата физическо лице, в процесните периоди е осигурявано на пълно работно време - 8 часа едновременно в [фирма] и в [фирма]. Същевременно [фирма] също е потвърдило, че с Д. В. Д. е сключен трудов договор № 12/09.04.2013 г. на длъжност - шофьор международни товарни превози и за процесните периоди същият е изпълнявал служебните си задължения на територията на Република Германия, въпреки, че не са ангажирани доказателства за това, освен трудов договор.

Това, че транспортните услуги от 22.11.2013 г. и 26.12.2013 г. не са извършени се потвърждава и от [фирма], което при извършената за целите на процесното производство насрещна проверка е заявило, че дружеството не е извършвало други транспортни услуги с получател MSP

CONSULTING L. и изпращач [фирма] /освен един извършен на 26.12.2013 г./.

По безспорен начин се доказва, че посочените в ЧМР превозвачи / [фирма] и [фирма]/ не са извършили транспорта по спорните ВОД. В писмените потвърждения за получаването на стоките на територията на Гърция липсва изисквания с чл. 45 от ППЗДДС реквизит - име на лицето, предало стоките.

[фирма] е представило договор, който е съвсем общ и в който липсва информация за вида на стоките които ще бъдат транспортирани, имайки предвид опасния им характер - метанол и разтворители.

Паралелно с това, както от представляващия кипърското дружество - Б. С. Ш., така и по линията на обмен на информация с кипърската администрация не е установено наличие на бази на дружество „MSP CONSULTING L.“ /и то в Гърция/, поради което не е доказано и получаване на стоки в обект на това дружество.

От събраните по делото доказателства, не се установи предаването на стоката от ревизираното лице на сочените за превозвачи дружества и транспортирането ѝ от България до Гърция/К. по спорните вътреобщностни доставки към „MSP CONSULTING L.“, респективно получаване на стоката от кипърското дружество. Представените от ревизирано лице - потвърждения и ЧМР са непълни - както относно авторството, така и относно съдържанието.

Изложеното правилно е дало основание по чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, на ревизиращите органи да начислят ДДС в размер общо на 148 564,50 лв. върху данъчната основа на тези доставки, както и лихви за забава в размер на 41 810,34 лв. Дължим е извод за отхвърляне на оспорването.

При този изход и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 12567,48 /дванадесет хиляди петстотин шестдесет и седем лева и четиридесет и осем стотинки/ лева на основание чл.8, ал.1, т.5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съобразно обжалваемия интерес.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. - град, I отделение, 21 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу
РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22002216002276-091-001/12.09.2016 г.,

издаден от органи по приходите при ТД на НАП - С., потвърден с решение № 2092 от 30.11.2016 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - [населено място], относно начислен на основание чл. 86, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 25, ал. 2 от ЗДДС данък в размер на 148 564,50 лв. и лихви за забава в размер на 41 810,34 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП [населено място], на основание **чл.161, ал.1 ДОПК** юрисконсултско възнаграждение в размер на 12567,48 /дванадесет хиляди петстотин шестдесет и седем лева и четиридесет и осем стотинки/ лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: